

[Socialministeren]

cappede så hjemme. Vi skal nemlig hverken formelt eller reelt eller menneskeligt eller politisk gøre det, at vi foretager en isolering. Nej, vi skal gøre det modsatte.

Derfor har det, vi drøfter her i dag, og som forhåbentlig også vil fortsætte her i huset og andre steder, ikke kun noget at gøre med politikere og lovgivning og administration. Det har også noget at gøre med holdningen og mentaliteten ikke bare hos de mennesker, der har et handicap, men måske i endnu højere grad hos andre. Det har noget at gøre med ting, der ikke kun kan fastsættes i lovgivning og cirkulærer. Det har noget at gøre med, at man tager højde for de handicappedes situation i det praktiske liv, og det har noget at gøre også med din og min adfærd.

Selvfølger har det også noget med politik at gøre, og selvfølger har det også noget med penge at gøre. Men jeg synes bare, det er vigtigt at slå fast – og det synes jeg også at mange af indlæggene kom ind på – at der ikke kun er tale om lige de ting, vi i vor magt kan bestemme herinde, men også om, hvad man gør ude lokalt, og hvordan vi opfører os som enkeltindivider.

Til dem, der har sagt: ja men skulle der ikke være meget mere vision i denne redegørelse? kan jeg derfor ikke lade være med at sige, at jeg i hvert fald, hvis jeg må have lov til at bruge ordet, har haft en vis ydmyghed i forhold til denne opgave, netop fordi jeg synes, at der kunne være en speciel risiko for, at vi kom og sagde, politikere, eksperter og andre: vi ved, hvordan tingene skal lægges til rette for jer. Jeg har prøvet at lægge vægt på – og det vil jeg fortsat lægge vægt på – at den måde, vi prøver at løse problemerne på inden for handicapområdet, i høj grad skal være jordbunden og praktisk og i høj grad noget, der også skal finde sted i samarbejde med de handicappede selv og deres organisationer. Jeg synes, at det er fantastisk vigtigt at holde sig det for øje, og det vil jeg i alle tilfælde prøve.

Hvis jeg så må prøve at komme ind på nogle af synspunkterne, som ordførerne har rejst, kan jeg ikke lade være med først at sige til hr. Taanquist, at ikke bare var hr. Taanquists indlæg meget surt og uden nogen særlig konkrete forslag, men jeg føler ærlig talt også, at specielt hr. Taanquists indlæg var udtryk for et vist hykleri. Hr. Taanquist står

og siger, at regeringens nedskæringspolitik nu har gjort det betydelig vanskeligere for de handicappede. En ting er så, at det er direkte forkert, men en anden ting er, at regeringens politik har indebåret, at vi netop har ændret på nogle af de økonomiske indgreb, som tidligere, socialdemokratiske regeringer lavede i forhold til handicapgrupperne. Så hvor man altså i socialdemokratiske regeringers tid lavede nogle direkte forringelser, har vi faktisk prøvet at sige, at dette område synes vi ikke det er rimeligt at tage med, selv om vi i øvrigt skal holde igen, og derfor har vi gennemført nogle forbedringer.

Der er gennemført nogle forbedringer gennem den såkaldte handicappakke, der blev gennemført, og når man ser på de statistisk-økonomiske udviklinger, viser det samme sig også. Det viser sig, når vi ser på de specielle udgiftsudviklinger, der vedrører handicapområdet, at der har været en meget kraftig udvikling. Udgifterne til hjælpemidler, udgifterne til indretning af bolig og udgifterne til invalidebiler er noget af det, der har haft en kraftig stigning på de sociale budgetter, bl.a. fordi folketinget på baggrund af et forslag fra regeringen også gennemførte nogle forbedringer inden for bilområdet, og fordi man i forbindelse med disse forbedringer også udvidede den personkreds, der havde mulighed for at få bil. Derfor synes jeg nok, at det først skal fastslås, når vi ser på det økonomiske, at der netop er tale om, at der er sket nogle forbedringer og ikke, som hr. Taanquist siger, har været tale om nedskæringer; tværtimod.

Der er et andet emne, som flere af ordførerne var inde på, nemlig hele diskussionen omkring decentraliseringen. Jeg forstod også, at de fleste mente, det var godt, vi havde decentraliseret, men her er det jo alligevel ikke så nemt at nøjes med at bruge overskrifterne, for decentraliseringen er selvfølgelig også en balanceakt. Når vi decentraliserer ud til kommunerne, har det nogle store fordele, som flere ordførere var inde på. Det praktiske liv har vist, at kommuner og amter har kastet sig ivrigt over opgaven, og at man i kommuner og amter netop hele tiden har forsøgt at finde nye veje inden for det grundlag, som folketinget nu har fastsat.

Det kan så betyde, at tingene på nogle områder ikke er ens, idet nogle kommuner måske er længere fremme end andre kommu-